

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/72/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120201870
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6120201870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, so sídlom Bratislava, Jakubovo námestie 2564/14, 813 48 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 17 310 598, v konaní zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebenku 5433/40, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 677 175, proti žalovanej Márii Kovalčíkovej, nar. 02. 12. 1958, bytom SNP 1200/17, Dolný Kubín, IČO: 40 166 180, v konaní zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Radlinského 1727/49, Dolný Kubín, IČO: 36 858 501, o zaplatenie 92,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Ca/15/2020 zo dňa 14. 06. 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 92,- Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 92,- Eur od 26. 11. 2019 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 92,- Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom bezdôvodného obohatenia ako primeranej odmeny za vykonávanie verejného prenosu zaznamenávaných výkonov zvukových a audiovizuálnych záznamov prostredníctvom technického zariadenia nachádzajúceho sa v priestoroch prevádzky žalovanej.

2. Okresný súd aplikujúc zákon č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon (ďalej v texte „Autorský zákon“) dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože strana sporu má nielen povinnosť tvrdenia (§ 150 CSP), ale i povinnosť dôkaznú. S poukazom na princíp dokazovania (prejednací, kontradiktórny a koncentračný), má súd obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa presúva na procesné strany (§ 185 CSP). Následky spojené s nesplnením povinnosti tvrdenia dôkaznej povinnosti v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia preto nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. V konkrétnostiach okresný súd ustálil, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že v prevádzke žalovanej v období rokov 2017 a 2018 počas celého tohto obdobia bolo technické zariadenie k vykonávaniu verejného prenosu

zaznamenávaných výkonov a záznamov a k vykonávaniu takéhoto verejného prenosu aj došlo. Za takýto dôkaz nepovažoval ani predloženú kópiu hromadnej licenčnej zmluvy, ktorú mala uzatvorenú žalovaná s inou organizáciou kolektívnej správy s účinnosťou od 1. januára 2004, nakoľko okresný súd nemal nijakým spôsobom preukázané, že táto zmluva bola ukončená dňom 28. februára 2019 a nie skôr, nepreukazovala stav technického zariadenia v priebehu rokov 2017 a 2018, pretože zachytávala stav existencie technického zariadenia v čase uzatvorenia tejto zmluvy, teda v roku 2004.

3. Okresný súd tak akcentoval, že ak žalobca opieral svoju žalobu výlučne na kontrolnej činnosti, ktorú mal vykonať, túto považoval za latentnú, v opačnom prípade mala by byť poznateľná, presvedčivá a preukázateľná. Argumenty žalobcu sa nemôžu podľa okresného súdu zakladať iba na tvrdení, že vedomosti nadobúda prostredníctvom napr. tretích osôb, kedy vôbec netvrdí, kedy táto kontrola bola vykonaná. Skutočnosť, že žalovaná vykonáva verejný prenos zaznamenávaných výkonov a zvukových záznamov, vyplýva teda podľa okresného súdu iba z tvrdenia, že v priestoroch prevádzky žalovanej bolo kontrolnou činnosťou zistené, že disponuje technickým zariadením. Na uvedené tvrdenie však žiaden dôkaz žalobca nepredložil a ak tvrdí, že kontrolnou činnosťou bolo zistené takéto konanie žalovanej, potom zaiste nie je pre neho problematické túto skutočnosť aj súdu riadne preukázať.

4. Následne napriek vyššie uvedenému, okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nespochybňoval, že nárok žalobcu nevyplýva z podmienky vykonania kontroly, príp. spísania záznamu, musí byť nárok preukázateľný. Nie je podľa neho rozhodujúce, „či to je vykonaná kontrola, ktorá sa dá reálne overiť a potvrdiť, príp. iný dôkaz, ktorý bude presvedčivý“. Existuje podľa neho aj ďalšia možnosť využitia technického zariadenia a existencia samotného zariadenia v prevádzke nezakladá ešte nárok vyplývajúci z autorského práva v prospech žalobcu.

5. Na základe týchto skutočností konštatoval, že žalobný návrh žalobcu nie je dôvodný, v dôsledku čoho žalobu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle ust. § 255 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Prioritne namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. So závermi okresného súdu sa nestotožnil, rozsudok považuje za nezákonný, nesprávny a nespravodlivý a navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zmení a žalobe vyhovie v celom rozsahu.

8. Žalobca v odvolaní poukázal na listinný dôkaz, a to hromadnú licenčnú zmluvu uzavretú medzi spoločnosťou Slovenský ochranný zväz autorský (ďalej v texte „spoločnosť SOZA“) a žalovanou, ktorá nadobudla účinnosť dňa 01. 01. 2004 (ďalej v texte len „zmluva“), pričom podľa oznámenia spoločnosti SOZA, mala byť zmluva ukončená dňa 28. februára 2019. Z predloženej zmluvy vyplýva aj to, že bola uzavretá na dobu neurčitú a samotná táto spoločnosť taktiež oznámila súdu, že zmluva bola ukončená dňa 28. 02. 2019. V konaní pred okresným súdom však právny zástupca žalovanej nijakým spôsobom nenamietal tvrdenie spoločnosti SOZA v odpovedi na žiadosť, týkajúce sa ukončenia zmluvy ku dňu 28. februára 2019 a iba tvrdenie, že zmluva je z roku 2004 neznáma, že nie je platná a účinná. Ak totiž mala žalovaná uzavretú zmluvu so spoločnosťou SOZA, je tak preukázané, že v žalovaných rokoch disponovala technickým zariadením. Opätovne dal do pozornosti, že zmluva sa v zmysle čl. 6. ods. 1 neoznačením doby považuje za uzavretú na dobu neurčitú. V dôsledku uvedeného teda považuje záver okresného súdu v rozpore s pravidlami formálnej logiky, ak tento konštatoval, že nemá nijakým spôsobom preukázané, že zmluva bola ukončená dňom 28. 02. 2019, a nie skôr.

9. V odvolaní zároveň žalobca namietal, že ak okresný súd tvrdil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že zmluva nepreukazovala stav technického zariadenia v priebehu rokov 2017 a 2018, pretože zachytávala stav existencie tohto zariadenia v čase uzavretia zmluvy, je nutné poukázať na znenie čl. II. zmluvy, v ktorej sa uvádza, že v prevádzke žalovanej, konkrétne v reštaurácii s názvom Pizzeria IL VELIERO na adrese Hviezdoslavovo nám. 1669/40, Dolný Kubín, je jeden kus zariadenia na reprodukciu zvuku, napr. rádiomagnetofón, CD veža, PC, a pod.. V tejto súvislosti žalobca poukázal i na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/20/2021, ktorým bol v poradí prvý rozsudok okresného súdu v tejto veci zrušený. Napriek zrušujúcemu uzneseniu

krajského súdu sa okresný súd vôbec nezaoberal judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej v texte „SD EÚ“), podľa ktorej už samotná prítomnosť technického zariadenia sa považuje za verejný rozširovanie diel, teda za verejný prenos. V tomto smere preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporuje judikatúre SD EÚ, ak okresný súd dospel k záveru, že existencia technického zariadenia nezakladá nárok vyplývajúci z Autorského zákona. Naopak bolo úlohou žalovanej, aby poprela tvrdenia o existencii zmluvy, prípadne o existencii technického zariadenia. Zdôraznil, že žiadne ustanovenie Autorského zákona neupravuje priebeh kontroly jednotlivých prevádzok a ani neurčuje, že o kontrolách musia byť spísané formálne záznamy. Nárok na zaplatenie primeranej odmeny výkonným umelcom a výrobcom zvukových a audiovizuálnych záznamov, ktorých žalobca zastupuje, za verejný prenos zaznamenávaného výkonu zvukového a audiovizuálneho záznamu je zákonného charakteru, a nie je podmienený vykonaním kontroly. Absencia formálneho protokolu o vykonanej kontrole v prevádzke žalovanej nemala mať za následok, že okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol.

10. Za nesprávny považoval žalobca v odvolaní aj právny záver okresného súdu, podľa ktorého zo zákona nevyplýva nárok, že ak aj prevádzka disponuje technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, je povinnosťou žalovanej plniť žalovaný nárok, pretože podľa jeho názoru, touto cestou vôbec nemusí dochádzať k verejnému prenosu. Opakovane preukázal na rozhodnutie SD EÚ zo dňa 07. 12. 2006 vo veci SGAE proti Rafael Hoteles SA, ap. zn. C-306/05. Okresný súd sa však potrebou eurokomfortného výkladu s prihliadnutím na vyššie uvádzané rozhodnutie SD EÚ nezaoberal a vôbec nerešpektoval pokyn odvolacieho súdu. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, priznal mu ním uplatnený nárok a zároveň rozhodol i o náhrade trov konania.

11. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu konštatovala, že jeho odvolanie nepovažuje za dôvodné, nakoľko uvádza viaceré zavádzajúce tvrdenia. Okresný súd podľa nej dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam a rozhodol po správnom právnom posúdení veci. Navrhla preto rozsudok okresného súdu potvrdiť. Naďalej zotrváva na tvrdení, že hromadná licenčná zmluva, ktorú mala uzavrieť so spoločnosťou SOZA, nepreukazuje, že v jej prevádzke sa v období rokov 2017 až 2018 nachádzalo technické zariadenie k vykonávaniu verejného prenosu. So závermi okresného súdu sa preto v celom rozsahu stotožňuje. Naopak, žalobca v priebehu konania nepredložil žiadny iný dôkaz, prípadne návrh na vykonanie dôkazu okrem toho, že bola vyžiadaná hromadná licenčná zmluva uzavretá medzi ňou a spoločnosťou SOZA, pričom však ide o dôkaz nepriamy, ktorým sa nerieši podstata veci, ktorá je predmetom konania. Dôkaz má podať ten, kto tvrdí, nie ten, kto popiera. Zotrvala na tom, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenia o existencii technického zariadenia v rokoch 2017 a 2018, a teda dôkazné bremeno neunesol.

12. Zároveň žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu opakovane uviedla, že nemá vedomosť o tom, že by niekedy bola v jej prevádzke vykonávaná nejaká kontrolná činnosť a žalobca o nej nepredložil ani žiaden dôkaz. Ak žalobca vykonával u nej v prevádzke kontrolnú činnosť, mal predložiť nespochybniteľný a nevyvrátiteľný dôkaz, ktorým by vyvrátil tvrdenia žalovanej. Dôkazné bremeno bolo preto práve na žalobcovi a uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/52/2010. Na záver zdôraznila, že ani prítomnosť technického zariadenia v jej prevádzke, ktoré je schopné prijímať televízny či rádiový signál v rokoch 2017 až 2018, v konaní preukázaná nebola.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na svojich skutkových a právnych záveroch uvedených v odvolaní a zdôraznil, že žalovaná sa nijakým spôsobom doposiaľ nevyjadrila k trvaniu resp. ukončeniu zmluvného vzťahu medzi ňou a spoločnosťou SOZA, ani k samotnej zmluve, teda nedošlo z jej strany k potvrdeniu, prípadne vyvráteniu jeho tvrdení o prítomnosti technického zariadenia v jej prevádzke v žalovanom období. Opätovne poukázal na rozhodnutie SD EÚ zo dňa 07. 12. 2006 vo veci SGAE proti Rafael Hoteles sp. zn. C-306/05, napriek tomu žalovaná dátum ukončenia zmluvného vzťahu so spoločnosťou SOZA nijako nerozporovala.

14. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní žalobcu podľa § 380 ods. 1 CSP a na pojednávaní dňa 24. 08. 2023 rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

15. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

16. Odvolací súd v prejednávanej veci nariadil pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP, keďže odvolací súd preskúmava správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie nie len po stránke právnej, ale i po stránke skutkovej. Zmysel dokazovania v odvolacom konaní je daný charakterom preskúmvacieho odvolacieho konania, keď odvolací súd ako súd apelačný je zároveň súdom skutkovým. Právo odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie neslúži odvolaciemu súdu na to, aby mohol preveriť správnosti skutkových zistení a skutkového záveru súdu prvej inštancie, pretože odvolací súd svojou činnosťou nadväzuje na konanie pred súdom prvej inštancie a v prípade, že opakuje, či doplní dokazovanie, nie je viazaný skutkovým stavom zisteným prvoinštančným súdom a môže sám zistiť skutkový podklad pre svoje rozhodnutie. Odvolací súd je totiž pri svojom rozhodovaní vždy povinný vychádzať z dvoch typov poznatkov, a to jednak z poznatkov skutkových a jednak z poznatkov právnych. Obidva sú pre rozhodnutie odvolacieho súdu rovnako podstatné a možnú chybu prvoinštančného súdu v skutkových zisteniach, ale i jeho úvahách alebo v nekorektnosti právneho vyhodnotenia situácie, vo väčšine prípadov je možné napraviť práve odvolacím súdom na nariadenom pojednávaní, a to buď zopakovaním ako aj doplnením dokazovania.

17. Táto povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť a zároveň je nevyhnutné zabezpečiť i princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia tak, aby obe strany mali možnosť vyjadriť sa ku skutkovým i právnym záverom odvolacieho súdu. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je nečakane založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie, nečakane založené, nepredvídateľne na iných nových dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii musí mať možnosť namietať či už správnosť alebo nesprávnosť právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

18. Predmetom sporu je právo na zaplatenie sumy 92,- Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške odmeny stanovenej sadzobníkom (ust. § 99, § 110 a § 119 Autorského zákona). Žalobca už v žalobe tvrdil, že žalovaná v ňou prevádzkovanom stravovacom zariadení vykonávala verejný prenos diel a zvukových záznamov prostredníctvom technických zariadení umiestnených v reštauračnom priestore, za ktorý žalovaná neuhradila žalobcovi primeranú odmenu; nárok odvodzoval na základe vykonanej kontroly v tomto zariadení, a následne po tom, ako realizáciu tejto kontroly nevedel preukázať, navrhol vykonať dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o umiestnení zvukovoobrazových technických zariadení v reštauračnom zariadení, a to predložením hromadnej licenčnej zmluvy so spoločnosťou SOZA.

19. Okresný súd založil rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu žalobcu na tom skutkovom a právnom závere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nijakým spôsobom nepreukázal, že v prevádzke žalovanej v období rokov 2017 a 2018 (ďalej aj „rozhodné obdobie“) počas celého tohto obdobia bolo technické zariadenie k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných výkonov a záznamov a že by k vykonávaniu takéhoto verejného prenosu aj došlo. Ako dôkaz nepovažoval hromadnú licenčnú zmluvu uzavretú medzi spoločnosťou SOZA a žalovanou dňa 01. 01. 2004 a v konaní žalobca podľa okresného súdu nepreukázal, že táto zmluva bola ukončená dňom 28. 02. 2019 a nie skôr a súčasne nepreukazovala stav technického zariadenia v rozhodnom období, ak zachytávala stav existencie technického zariadenia iba v čase uzatvorenia tejto zmluvy.

20. Odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie za účelom zopakovania a doplnenia dokazovania, vrátane vykonania listinného dôkazu, a to hromadnej licenčnej zmluvy zo dňa 01. 01. 2004, ako aj odpovede spoločnosti SOZA zo dňa 06. 04. 2022.

21. Z obsahu hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou SOZA a žalovanou ku dňu 01. 01. 2004, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú, sa v čl. II pod názvom Prísluchová hudba reprodukovaná technickým zariadením, uvádza : pod a) druh použitia hudby : „R-zariadenia na reprodukciu zvuku napr. rádio, magnetofón, CD, veža, PC a pod....“ (čl. 146 spisu) s tým, že rádio a magnetofón sú podčiarknuté. Zároveň je v nižšie uvedenej tabuľke konštatované, že sa v zariadení, teda v prevádzke žalovanej nachádza jeden kus takéhoto zariadenia, a to konkrétne v priestoroch reštaurácie o kapacite 25, ploche 40 m² . V čl. III. tejto zmluvy je určené, že ide o stravovacie zariadenie s názvom PIZZERIA IL VELIERO, so sídlom Hviezdoslavovo námestie, 026 01 Dolný Kubín. Žalovaná ako prevádzkovateľ

touto zmluvou vzala na vedomie, že autorská odmena je daná platobným sadzobníkom spoločnosti SOZA a súčasne, že v zmysle Autorského zákona je povinná umožniť spoločnosti SOZA riadny výkon kolektívnej správy.

22. Z obsahu odpovede spoločnosti SOZA zo dňa 06.04.2022 (č.l. 145 spisu) vyplýva, že uvedená spoločnosť oznámila súdu, že hromadná licenčná zmluva, ktorá bola zároveň v kópii predložená súdu, nadobudla účinnosť dňa 01. 01. 2004, bola uzavretá na dobu neurčitú a bola ukončená ku dňu 28. 02. 2019.

23. Týmito dôkazmi (č.l. 145, 146) žalobca nie len tvrdil, ale i preukázal existenciu zariadenia na reprodukciu zvuku v prevádzke žalovanej, najmenej od doby 01. 01. 2004 s tým, že táto zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, a k jej ukončeniu došlo až v roku 2019, t. j. až po rozhodnom období rokov 2017 a 2018, za ktoré obdobie si žalobca uplatnil nárok. Uvedené listinné dôkazy žalovaná nerozporovala.

24. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv, ktorá na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv, udeleného Ministerstvom kultúry SR dňa 18. 08. 2016 (č. MK - 1586/2016 - 232/10422) vykonáva kolektívnu správu práv k umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu a k vysielaniu v odboroch kolektívnej správy. Žalobca teda zastupuje práva výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovoobrazových záznamov, a to v rozsahu uvedenom v zmluvách o zastupovaní, vrátane výberu, spravovania a rozdeľovania odmien pre výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovoobrazových záznamov, ktorá im prináleží podľa Autorského zákona.

25. Žalovaná bola v rozhodnom období rokov 2017 až 2018 prevádzkovateľom stravovacieho zariadenia reštaurácie s názvom PIZZERIA IL VELIERO, so sídlom na Hviezdoslavovom námestí 1669 v Dolnom Kubíne.

26. Autorský zákon taxatívne vymedzuje povinnosti organizácie kolektívnej správy práv tak, že v zmysle ust. § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona je jej povinnosťou domáhať sa okrem iného, vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo náhrady škody. Bezdôvodným obohatením je v danom prípade suma, o ktorú sa ten, kto diela použil, obohatil tým, že v rozpore so zákonom neuhradil oprávnenému subjektu za použitie diela primeranú odmenu. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že verejným prenosom diela/diel v zmysle ust. § 27 ods. 1, 2 Autorského zákona, je verejné šírenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho osoby bez tohto prenosu vnímať nemohli; vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela. Pojem verejný prenos diela vysvetlil Súdny dvor Európskej únie vo viacerých svojich rozhodnutiach. V uvedenej súvislosti upriamuje odvolací súd pozornosť aj na rozsudok SD EÚ zo dňa 07. 12. 2006 vo veci C-306/05 SGAE proti Rafael Hoteles, v ktorom prípade Španielsky vnútroštátny súd položil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku, ktorou mienil zistiť, či súkromná povaha hotelových izieb zabraňuje tomu, aby diela sprístupňované prostredníctvom televíznych prijímačov v týchto priestoroch ubytovacieho zariadenia predstavovali verejný prenos diela v zmysle č. 3. ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv informačnej spoločnosti. SD EÚ bol toho názoru, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom ubytovaným v izbách tohto zariadenia, ako aj prítomným v ostatných priestoroch ubytovacieho zariadenia, je verejným prenosom diela v zmysle uvedenej smernice. SD EÚ v citovanom rozhodnutí ďalej uviedol, že „Na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup“. Obdobný názor ako vo veci C-306/05 vyslovil SD EÚ aj v rozhodnutí zo dňa 15. 03. 2012 vo veci C-162/10 Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku a v rozhodnutí zo dňa 18. 03. 2010 vo veci C-136/09 Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon proti Divani Akropolis Anonimi Xenocheki kai Touristiki Etairiai.

27. V intenciách vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ mala žalovaná v reštauračnom zariadení, ktorý prevádzkovala v rozhodnom období v rokoch 2017 a 2018 umiestnené technické zariadenie - rádio, magnetofón, teda zariadenie umožňujúce prenos hudobných diel (čo vyplýva zo zmluvy so spoločnosťou SOZA), potom dochádzalo aj k verejnému prenosu zvukových záznamov, nakoľko technické zariadenie, ktoré sa nachádzalo v rozhodnom období v prevádzke

žalovanej : rádio, magnetofón, je spôsobilé tak k verejnému prenosu hudobných diel, a teda aj zvukových záznamov. Zmluva bola účinná od 01. 01. 2004 až do februára 2019, teda vrátane rozhodného obdobia, preto nemožno konštatovať inak, než, že žalovaná uskutočňovala verejný prenos zvukových záznamov aj v tomto období.

28. Skutočnosť, že spoločnosť SOZA a žalobca sú dve rôzne organizácie kolektívnej správy, ktoré zastupujú rôzne subjekty a tiež iné predmety ochrany vyplývajúce z Autorského zákona, nič nemení na tom, že k verejnému prenosu chránenému týmito spoločnosťami môže dochádzať rovnakým technickým zariadením. Žalobca má oprávnenie na výber primeranej odmeny za použitie zaznamenaného umeleckého výkonu alebo zvukového záznamu jeho uvedením na verejnosti verejným vykonaním vo forme technického predvedenia. Predmetom ochrany je v tomto prípade umelecký výkon, zvukový záznam alebo zvukovoobrazový záznam.

29. Rozhodujúcou nie je ani skutočnosť, aký bol stav tohto technického zariadenia v rokoch 2017 a 2018 v reštauračnom zariadení, ak je nepochybné, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, trvala do roku 2019, a súčasne žalovaná vzala na vedomie, že v zmysle Autorského zákona má povinnosti v súvislosti s verejným prenosom resp. použitím hudobných diel konkrétnym technickým zariadením. Žalovaná však zmluvu so spoločnosťou SOZA nerozporovala, nepredložila žiaden dôkaz, že by v rozhodnom období zmluvu vypovedala, príp. neplnila odmenu spoločnosti SOZA z dôvodu vyradenia technického zariadenia a pod Na pojednávaní dňa 24. 08. 2023 právny zástupca žalovanej poukazoval iba na neexistenciu tohto technického zariadenia v rozhodnom období, vzhľadom na jeho životnosť 14 až 15 rokov, konkrétne uviedol, že sa domnieva, že bolo pokazené, resp. že bolo odstránené. Uznal, že o tomto tvrdení nemá dôkaz. Žalovaná tvrdila, že technické zariadenie bolo z jej prevádzky odstránené, neuviedla kedy, z akého dôvodu, a tieto tvrdenia ničím nepreukázala. Zároveň právny zástupca žalovanej na pojednávaní nevedel zodpovedať otázku, či žalovaná hradila spoločnosti SOZA poplatky v zmysle zmluvy uzavretej v roku 2004, nemal vedomosť o tom, že by až do roku 2019 takýto poplatok platila. Dôkaz o ukončení hromadnej licenčnej zmluvy skôr ako v roku 2019, prípadne o tom, či a v akom rozsahu uvedené poplatky žalovaná (ne)hradila, zo strany žalovanej predložené neboli.

30. Odvolací súd preto vzhľadom na zopakované a doplnené dokazovanie konštatuje, že žalovaná sa nijakým spôsobom nevyjadrila ani len k trvaniu, resp. k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi ňou a spoločnosťou SOZA s tým, že v konaní pred odvolacím súdom bola preukázaná existencia zmluvného vzťahu žalovanej s inou organizáciou kolektívnej správy práv, t. j. so spoločnosťou SOZA, ktorou zmluvou bola preukázaná prítomnosť technického zariadenia v prevádzkovom zariadení žalovanej, ktorá sama o sebe je dôvodom bez toho, aby k reálnemu vykonávaniu verejného prenosu došlo, ktorý zakladá právo, ale aj povinnosť žalobcu pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná existenciu uvedenej hromadnej licenčnej zmluvy nepoprela a ani nespochybnila jej ukončenie, a to v roku 2019, t. j. po rozhodnom období. Ak totiž licenčná zmluva žalovanej so spoločnosťou SOZA z 01. 01. 2004 bola uzavretá na dobu neurčitú, ktorý zmluvný vzťah trval až do roku 2019, je nutné považovať túto zmluvu v uvedenom období za platnú a účinnú, teda preukazujúcu, že žalovaná si bola vedomá zmluvného vzťahu s inou organizáciou kolektívnej správy práv, t. j. so spoločnosťou SOZA, v ktorej prípade ide taktiež o nezávislú spoločnosť, ktorá zastupuje nositeľov práv - autorov, upravovateľov, aranžérov hudby a autorov slovesnej časti diela - textu, libreta ako aj vydavateľov týchto diel a v ich mene monitoruje použitie hudobných diel na celom území Slovenskej republiky.

31. Okresný súd tak dospel s prihliadnutím na to, že nepovažoval hromadnú licenčnú zmluvu uzavretú medzi žalovanou a spoločnosťou SOZA zo dňa 01. 01. 2004 za dostatočný dôkaz preukazujúci existenciu technického zariadenia v prevádzke žalovanej a zároveň mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, ak nepreukázal existenciu tohto technického zariadenia v roku 2017 a v roku 2018, k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov a nesprávne vyhodnotil dôležitosť a pravdivosť dôkazu hromadnej licenčnej zmluvy a odpovede spoločnosti SOZA o ukončení tejto zmluvy. Odvolací súd preto uznal odvolací dôvod žalobcu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, a na základe ním vykonaného a doplneného dokazovania v zmysle § 388 CSP rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

32. Nesprávny bol aj právny záver okresného súdu spočívajúci v tom, že: „zo zákona nevyplýva taký nárok, že pokiaľ prevádzka disponuje takýmto zariadením, napr. televíznym prijímačom, je povinnosťou žalovanej plniť žalovaný nárok, pretože touto cestou vôbec nemusí dochádzať k verejnému prenosu.“ Jeho argumentácia o tom, že existuje aj ďalšia možnosť využitia technického zariadenia neobstojí a ide o výklad v rozpore s vyššie uvedenými rozhodnutiami SD EÚ, ale aj súdnou praxou krajského súdu, nakoľko samotná prítomnosť technického zariadenia, ktoré je schopné prijímať televízny či rádiový signál, v priestoroch prevádzky, do ktorej má zabezpečený prístup súčasne alebo postupne, významný počet osôb, považuje sa za verejné rozširovanie diel teda za verejný prenos.

33. Odvolací súd dopĺňa, že pri jednom verejnom prenose technickým zariadením (rádio, magnetofón) môže dôjsť k použitiu viacerých predmetov ochrany, a to k požitiu autorského diela (za čo sa platí primeraná odmena spoločnosti SOZA), ale rovnako k použitiu umeleckých výkonov alebo záznamov, za ktoré je prevádzkovateľ povinný uhrádzať primeranú odmenu žalobcovi. Naviac, žiadne ustanovenie Autorského zákona neupravuje priebeh kontroly jednotlivých prevádzok a ani neurčuje, že o kontrolách musia byť spísané formálne záznamy. Nárok na zaplatenie primeranej odmeny výkonným umelcom a výrobcom zvukových a audiovizuálnych záznamov, ktorý zastupuje žalobca, za verejný prenos zaznamenaného výkonu, zvukového a audiovizuálneho záznamu, je zákonného charakteru, a nie je podmienený vykonaním kontroly. Práve z tohto dôvodu žalobca trval na vykonaní dôkazu, a to pripojením hromadnej licenčnej zmluvy so spoločnosťou SOZA, ktorá bola následne doložená do spisu spolu s odpoveďou tejto spoločnosti o trvaní zmluvy.

34. Pokiaľ žalovaná či už vedome alebo nevedome nespĺnila svoje povinnosti v zmysle Autorského zákona a v priestoroch ňou prevádzkovaného reštauračného zariadenia vykonávala technickým zariadením (rádio, magnetofón) verejný prenos zvukových záznamov, ochranu ktorých žalobca zabezpečuje, vznikla žalovanej bez akýchkoľvek pochybností povinnosť zaplatiť žalobcovi primeranú odmenu, ktorá má byť aj v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 101/2011 zo dňa 24. marca 2011 „...určovaná podľa sadzobníka organizácie kolektívnej správy...“. Žalobca pripojil k žalobe sadzobník odmien a jeho tvorby, z ktorého sadzobníka odvodil výšku ním uplatneného nároku, ktorá žalovanou nebola rozporovaná.

35. Zhrnúc uvedené odvolací súd uzatvára, že nakoľko si žalovaná nespĺnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z Autorského zákona a uskutočňovala v ňou prevádzkovanom reštauračnom zariadení verejný prenos zvukových záznamov, porušila tým práva výkonných umelcov, výrobcov zvukových a obrazovo zvukových záznamov v rozhodnom období, vznikla jej povinnosť zaplatiť za používanie diel odmenu vyplývajúcu zo sadzobníka odmien žalobcu, a pokiaľ ju nezaplatila, vznikol na jej strane tak, ako bolo vyššie uvedené bezdôvodné obohatenie, na vydanie ktorého vznikol žalobcovi v priznanej sume nárok.

36. O trovách konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Nakoľko odvolací súd pristúpil k zmene rozhodnutia okresného súdu a žalobe, ktorú okresný súd zamietol, vyhovel v celom rozsahu, je nutné konštatovať, že aj v konaní pred súdom prvej inštancie bol žalobca v plnom rozsahu úspešný. Žalovaná je tak povinná nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 CSP).

39. Zároveň rozhodol odvolací súd aj o trovách odvolacieho konania a taktiež konštatuje, že v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca. V dôsledku uvedeného je žalovaná povinná nahradiť žalobcovi i trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).